

Inhoud

- 4. Februari** *6-10 weken zwanger*
- 20. Maart** *10-14 weken zwanger*
- 28. April** *14-18 weken zwanger*
- 31. Mei** *18-23 weken zwanger*
- 41. Juni** *23-27 weken zwanger*
- 60. Juli** *27-31 weken zwanger*
- 68. Augustus** *32-36 weken zwanger*
- 74. September** *36-37 weken zwanger, 0-3 weken oud*
- 122. Oktober** *3-8 weken oud*
- 137. November** *8-12 weken oud*
- 157. December** *12-16 weken oud*
- 182. Nawoord**

Februari

Maandag 8 februari 2016

"Wacht even..." zeg ik, "kun je even vóóraf uitleggen hoe deze werkt?"

We hebben één keer eerder een zwangerschapstest gedaan, op 10 december van het afgelopen jaar. Toen wist ik niet waarop we aan het wachten waren. Wat moest er te zien zijn bij een positieve uitslag? Een streepje? Twee streepjes? Een plusje? Een poppetje met een duim omhoog en een spreekwolkje waar "Goed gedaan hoor!" in staat? Voordat Linda toen goed en wel uit kon leggen dat er rechts een streepje kwam te staan als de test gelukt was en links een streepje als ze zwanger was, stond er rechts al een vrij duidelijk streepje en gebeurde er links helemaal niets. Tegen beter weten in bleven we een minuutje of twee staren. Alsof onze ogen dat streepje er wel even alsnog in konden branden. Er gebeurde verder niets meer.

Het is nu twee maanden later en we hebben een test van een ander merk (overigens niet omdat we denken dat de eerdere negatieve uitkomst aan het merk lag). Linda legt uit dat bij deze rechts een horizontaal streepje komt als de test goed is uitgevoerd, links komt een

horizontaal en een verticaal streepje, óf alleen een horizontaal streepje. Een plusje of een minnetje dus.

Terwijl de twee horizontale streepjes die sowieso moeten verschijnen langzaam en vaag tevoorschijn komen, staat links al een verdomd heldere verticale streep. Dat is duidelijk...

Ik zal me even voorstellen. Ik ben Joost van Gisbergen. Ik ben geboren en getogen in het Brabantse grensdorpje Reusel, waar ik nog altijd woonde toen ik in november 2011 via het internet Linda leerde kennen. Ik was toen 33, zij was 27. Zo'n anderhalve maand later kregen we een relatie. Linda is geboren en getogen in Eindhoven, maar woonde vanwege haar werk in Rotterdam.

We hadden al direct een heel goede klik. En gemeenschappelijke interesses hadden, en hebben, we te over. We houden allebei van reizen, het liefst naar verre landen met interessante culturen en als het even kan ook een lekker klimaat. We houden allebei van voetbal en zijn PSV-supporter, ik zag destijds nog alle wedstrijden van onze favoriete club op TV, zij had al sinds haar veertiende een seizoenkaart (ik heb er inmiddels ook één). En we houden allebei van muziek en hebben elk een lichte obsessie voor één band, ik van The Beach Boys en zij van Pearl Jam. Ook hebben we ongeveer hetzelfde

karakter. Een beetje introvert. Als we elkaar in een kroeg tegen waren gekomen, dan weet ik niet of ik het lef zou hebben gehad om op haar af te stappen, of zij op mij. Lang leven internetdaten dus.

Toen Linda en ik nog niet zo lang een relatie hadden, zei mijn moeder eens dat ze het heel bijzonder vond dat ik eigenlijk gewoon de vrouwelijke versie van mezelf had gevonden. Maar dat is niet helemaal waar. Zo gingen we allebei na de basisschool naar het VWO. Het grote verschil is dat Linda makkelijk bleek te kunnen leren en gedisciplineerd was, waardoor ze zonder veel moeite haar VWO-diploma haalde, vervolgens de universiteit doorliep en uiteindelijk promoveerde en zo een heuse doctor in de biomedische wetenschappen werd. Ik daalde daarentegen af naar de MAVO en sleepte met veel moeite en een paar jaar vertraging een MAVO- en een MBO-diploma (van het Grafisch Lyceum) uit de strijd. Ik zat liever op mijn zolderkamertje gitaar te spelen of te tekenen dan dat ik mijn huiswerk maakte. (Aan onze kinderen: mochten jullie dit later lezen, dat ik dit zelf deed wil niet zeggen dat ik het van jullie ga tolereren.)

Vanaf januari 2012 reed ik ruim een jaar lang elke dinsdag- en donderdagavond na mijn werk als DTP-er naar Linda's appartementje in de Rotterdamse wijk

Charlois. Zij kwam elke vrijdagavond naar mijn huis in Reusel en bleef dan bij me tot maandagochtend.

Bijna drie jaar geleden besloten Linda en ik dat we samen wilden gaan wonen. We hadden ruim een jaar een relatie en spraken af dat het niet snel hoefde te gebeuren. We zouden onze ogen open houden en zodra er een geschikte woning voorbij zou komen, dan zouden we wel eens gaan kijken. En dat mocht best een half jaar of een jaar duren, geen probleem. Het ging echter wat sneller, een paar weken later stonden we de muren van ons nieuwe huis in Eindhoven al te verven.

Ik heb nu ongeveer hetzelfde gevoel. Linda is eind oktober gestopt met de pil, maar we zeiden niet hardop dat we echt al gingen “proberen”. Geen anticonceptie meer en gewoon de natuur z’n beloop laten, dat was het plan. Zonder haast.

Nu drie maanden later staan we naar een positieve zwangerschapstest te kijken. We zijn blij, maar ook een beetje overdonderd. Vergelijk het met een enthousiaste fan die zich bij een concert van zijn favoriete band door de security wringt om op het podium te komen. Enkele tellen later staat hij ineens op dat podium, tegenover duizenden mensen.

“O jee. En nu?”

Linda voelt zich vandaag niet zo lekker, maar dat hoeft niet noodzakelijk iets met de zwangerschap te maken te hebben. Het is er de tijd van het jaar voor, het lijkt wel of de helft van Nederland momenteel ziek is of het aan het worden is. En eigenlijk komt dat wel goed uit. Linda heeft nu een excuus om thuis te blijven. Het is carnaval en ze zou dat vanavond gaan vieren met vrienden (ik niet, ik ben één van de weinige Brabanders met een hekel aan carnaval). Het zou erg verdacht zijn geweest als ze dan geen druppel alcohol zou hebben gedronken.

's Avonds doet Linda nog een zwangerschapstest. Voor de zekerheid. Wederom is het plusje meer dan duidelijk.

Woensdag 10 februari 2016

Ondanks de twee positieve tests is Linda toch nóg een zwangerschapstest gaan halen. Voor de zekerheid, nóg meer zekerheid, eentje van een ander merk. Als drie tests van twee verschillende merken hetzelfde zeggen, dan zal het toch wel kloppen?

En inderdaad, de derde test is het eens met de eerste twee.

Toch houden we nog altijd een slag om de arm. We

vermoeden dat Linda nu een maand zwanger is, het is allemaal dus nog heel fragiel. En ze heeft de afgelopen dagen verschillende keren wat bloed verloren. Dat is zeker niet ongebruikelijk bij een beginnende zwangerschap. Maar toch, het kan ook betekenen dat ze al een miskraam gehad heeft. We gaan nog even de eerste echo afwachten voordat we echt blij durven zijn.

Donderdag 11 februari 2016

Ik ben een moederskindje. Als er in mijn leven iets gebeurt dat ook maar enigszins vermeldenswaardig is, dan krijgt Linda het als eerste te horen, maar meteen daarna stuur ik via Messenger een berichtje naar mijn moeder. Als ik zie dat ik via dat medium een nieuw berichtje heb gekregen, dan weet ik dat het negen van de tien keer mijn moeder is. Met een nieuwtje, of met de vraag of alles goed is. Of, als ik al een paar dagen niets heb laten horen, met de vraag of ik nog leef.

Vandaag gaat het, zoals meestal, weer over koetjes en kalfjes. Ja, Linda's verkoudheid is weer enigszins over. O, mijn neefje Tuur begint zijn zusje al steeds meer na te praten. Inderdaad, dat Correspondents' Dinner met Mark Rutte dat gisteren op tv was, was best geinig.

Het voelt heel raar dat ik het grootste nieuws dat ik

ooit gehad heb nog voor me moet houden. Of ik iets te melden heb? Eens zien... Ik ben een beetje verkouden, werk was zoals gewoonlijk, we hebben niet zoveel plannen voor het weekend. O ja, nog wat: als het goed is, dan gaan we over een dikke acht maanden een splinternieuw mens op de wereld zetten. Gefeliciteerd, jullie worden weer opa en oma. Maar dat kan ik over achttien dagen pas zeggen. Als het goed is.

Maandag 15 februari 2016

Linda en ik waren het er al best snel over eens dat we pas na de eerste echo de directe familie in zullen gaan lichten. En de rest komt daarna wel een keertje. Maar we moeten toch een uitzondering maken. Linda is medisch wetenschapper. Ze moet zo nu en dan werken met stoffen die schadelijk kunnen zijn voor een zwangere vrouw. Ze moet dus op haar werk een paar mensen inlichten. Haar baas is vandaag de allereerste die te horen krijgt dat Linda in verwachting is. Volgens haar reageert hij erg enthousiast en positief. Mooi, want voor een werkgever is het op zich natuurlijk geen goed nieuws. Je weet dat je over een tijdje je werknemer een paar maanden kwijt bent en dat ze daarna wellicht minder zal willen gaan werken.

Ik ben een beetje jaloers op Linda. Zij heeft het inmiddels al aan iemand mogen vertellen. Ik moet nog twee weken geduld hebben. Ik ben zo iemand die cadeautjes soms al direct na het kopen geeft, omdat ik niet kan wachten tot de verjaardag waar ze eigenlijk voor bestemd zijn. Geduldigheid is dus niet mijn sterkste eigenschap.

Zondag 21 februari 2016

Het begin van de middag. Linda is voetballen, de wedstrijd van mijn team is afgelast en ik zit alleen thuis. Mijn moeder stuurt me een berichtje. Zij en mijn vader gaan naar de Ikea en zijn dus in de buurt van Eindhoven. Of ze daarna even op bezoek kunnen komen. Natuurlijk, altijd leuk. Het begint inmiddels een beetje te wennen om rond te lopen met een heel leuk geheim dat je graag wil, maar nog niet mag vertellen.

Er komen tijdens het bezoekje weer een hoop koetjes en kalfjes voorbij. Bijvoorbeeld dat Linda morgen pas weer om zeven uur thuis zal zijn en dan om acht uur en om tien uur twee zaalvoetbalwedstrijden moet spelen.

"Goh, jullie hebben niet eens tijd om kinderen te krijgen", zegt mijn moeder ineens.

Ik zeg niets en lach schaapachtig. Ik ben benieuwd of

ze mijn lichaamstaal en gezichtsuitdrukking bij die reactie verdacht vond. Zo ja, dan krijg ik dat ongetwijfeld wel te horen over ruim een week.

“Zie je wel! Ik dacht het al!” Zoiets.

Maandag 29 februari 2016

Op schrikkelogdag 2016 stop ik ruim een uur vroeger dan normaal met werken. Ik heb aangegeven dat ik eerder weg moet, maar heb niet gezegd waarom. Gewoon, "Ik moet nu weg, tot morgen."

Ruim een half uur later zitten Linda en ik in de auto, op weg naar de verloskundigenpraktijk. Het is een heel kort ritje, nog geen kilometer. Onderweg hou ik stiekem al een beetje rekening met het 'worst case scenario'. Linda heeft inmiddels drie tests gedaan die allemaal positief waren, maar toch... Ze heeft eigenlijk nog geen noemenswaardige zwangerschapssymptomen. En ze heeft de laatste tijd een aantal bloedingen gehad. Wie weet heeft ze heel vroeg al een miskraam gehad. Ook daarna kan je urine door de hormonen nog een tijdje een positieve zwangerschapstest opleveren. Misschien krijgen we zo meteen te horen dat er niets meer zit. Ik heb me mentaal al een klein beetje voorbereid op een mogelijke teleurstelling. Ik heb zelfs al bedacht hoe ik

mezelf dan op zal gaan peppen. Slecht nieuws is uitstel, geen afstel. Als Linda nu niet zwanger is, dan lukt het wellicht over een paar maanden alsnog. En in dat geval kunnen we deze zomer nog gewoon op reis gaan. Elk nadeel heeft z'n voordeel.

In het kleine verloskundigenpraktijkje zijn we direct na binnenkomst aan de beurt. Linda mag in de behandelkamer gaan liggen en de vriendelijke mevrouw van dienst gaat een echo maken. Nu wordt het echt spannend.

Op een beeldscherm zie ik vage zwarte en witte pixels bewegen. Het zijn voor mij volstrekt abstracte grijze vlekken die over het scherm dansen, ik herken er helemaal niets is. De verloskundige blijkbaar wel. Ze kijkt naar het scherm en dan naar mij. Ik zie dat ze zich een beetje schrap zet om ons belangrijk nieuws te gaan geven. Dat er een onverwachte mededeling gaat komen. Ik lees het af aan haar gezicht. Grappig hoe je zoiets in een tijdsspanne van een seconde of twee op kunt pikken. In mijn hoofd hoor ik al "Sorry, maar...". Maar uit haar mond hoor ik iets heel anders.

"Ik denk dat ik jullie heel blij kan gaan maken. Het zijn er twee!"

"Wow..."

Je hoort het cliché wel vaker: ik was er zelf bij, maar het voelde alsof ik naar een film aan het kijken was waarin ik de hoofdrol speelde. Dat is nu absoluut van toepassing. En in deze film zien Linda en ik een beeldscherm, waarop we kijken naar twee nu ineens duidelijk zichtbare wezentjes van ongeveer 3,5 centimeter lang, die al duidelijk menselijke vormen hebben, met een hoofdje en bewegende armpjes. De ene is wakker en behoorlijk actief, de andere doet blijkbaar even een dutje. Even later krijgen we twee keer een duidelijke hartslag te horen. Het zijn er twee. Excusez le mot, maar: de tering zeg...

Er is nog een tweede verrassing: Linda is al tien weken zwanger en niet zeven, zoals we zelf ingeschat hadden. Dat is fijn, want de eerste twaalf weken is de kans op een miskraam nog het grootst, dus elke week die je meepikt is kostbaar. We krijgen er nu ineens drie gratis. 26 September is de uitgerekende datum. De verloskundige stelt ons nog even extra gerust: bij een tweeling die na tien weken qua groei nog prima op schema ligt is de meest riskante fase al achter de rug. Dat staat eigenlijk gelijk aan twaalf weken halen met een eenling, volgens haar.

We krijgen even later bij de balie van de

verloskundigenpraktijk de vraag of tweelingen in de familie zitten. We zeggen van niet. Heel snel daarna bedenk ik me dat twee broers van Linda's vader een tweeling zijn. Dat twee nichtjes van mij een tweeling zijn. Dat een ander nichtje van me een tweeling had, die helaas veel te vroeg geboren werd en het niet heeft gered. Even vergeten. Ik denk dat we nog een beetje van slag zijn.

Ik ben er wel al meteen heel blij mee. We wilden twee kinderen. Het eerste wat me door het hoofd schiet: handig, dan zijn we meteen klaar. Het volgende: nu word ik toch geen al te oude vader. Ik ben 37 en nu nog kinderloos. Ik lag niet echt op schema om nog voor m'n 40e twee kinderen te hebben, maar nu zal ik die zelfs al voor m'n 38e hebben. Kortom: ik zie vooral de voordelen. Linda op haar beurt moet het nog eventjes laten bezinken. Die is wat praktischer ingesteld dan ik en is ongetwijfeld nu al in haar hoofd bezig met alle moeilijkheden die dit op zal leveren.

Beduusd stappen we de auto in. We hadden al afgesproken dat we vandaag bij Linda's ouders zouden gaan eten. Dat we deze afspraak hebben gemaakt om hen de uitslag van de echo mede te gaan delen weten ze nog niet. Ze weten überhaupt niet dat er een echo geweest is.

Niemand uit onze familie- of kennissenkring weet dat.

We zouden eigenlijk pas om half zes komen eten bij mijn schoonouders. Het is nu iets na half vijf.

"Heb jij er trek in om nu nog een uurtje thuis te gaan zitten voordat we naar hen gaan?" vraag ik.

"Nee..." zegt Linda.

"Ik ook niet."

Om kwart voor vijf lopen we de huiskamer in van mijn nog kleinkinderloze schoonouders.

"Zo, jullie zijn vroeg..." zegt mijn schoonmoeder.

"Ja, klopt," antwoordt Linda.

We gaan zitten. Mijn schoonvader zit achter de computer. Die moet hij nog even afsluiten. Hij is met wat papieren aan het rommelen. Die moet hij nog even opbergen. Het duurt waarschijnlijk één, hooguit twee minuten. Het voelt als minstens een kwartier. En ik voel gewoon dat Linda zich in moet houden om niet "Ga nou even zitten!" te roepen.

Als we eindelijk allemaal op de bank plaats hebben genomen, haalt Linda het printje tevoorschijn van de echo die we eventjes geleden hebben laten maken.

"We zijn zojuist bij de verloskundigenpraktijk geweest..."

Ze geeft de foto aan haar vader.

"...en het zijn er twee."

Een paar minuten later zie ik mijn schoonmoeder ijsberen door de woonkamer. Normaal gesproken neemt ze haar huishoudelijke taken uiterst serieus.

"Ik heb helemaal geen zin meer om eten te maken..." zegt ze. Zij en mijn schoonvader zijn een beetje van slag, maar uiteraard wel heel blij. Net als Linda's broer Ben, die even later ook binnen komt lopen en meteen het nieuws te horen krijgt.

Uiteraard moeten na het eten ook mijn ouders ingelicht worden. We wonen dertig kilometer van ze vandaan. We komen eigenlijk nooit onaangekondigd bij ze op bezoek op een doordeweekse avond. En omdat ze ook niet elke avond allebei thuis zijn, is het een beetje riskant om op de bonnefooi naar Reusel te rijden. Dus hebben we bedacht dat we eerst naar mijn broer Roel en zijn vrouw Linda rijden, die in Bladel wonen, vlakbij mijn ouders. We gaan hen het nieuws vertellen en dan vragen of zij met een smoesje naar mijn ouders willen bellen, om zo te checken of ze thuis zijn. Dat zou minder verdacht zijn. Het lijkt me een redelijk waterdicht plan.

Aangekomen in Bladel blijken we Roel echter al mis te zijn gelopen. Hij is nét vertrokken om te gaan zaalvoetballen. We vertellen Linda het goede nieuws en

lichten mijn broer dan maar telefonisch in. Jammer, maar het is niet anders. Mijn schoonzus vindt het uiteraard geen punt om met een smoesje naar mijn ouders te bellen, met één of andere vraag over de eerstvolgende keer dat ze op hun kinderen zullen passen. Hun tot nu toe enige kleinkinderen.

Mijn vader neemt op en geeft de telefoon door aan mijn moeder. Bingo! Ze zijn thuis.

Een kwartier later lopen we in Reusel de woonkamer van mijn ouders in. Alleen mijn moeder zit op de bank.

“Waar is pap?” vraag ik.

“Die is net naar Hapert vertrokken om naar Roel z’n zaalvoetbalwedstrijd te gaan kijken”, zegt mijn moeder.

Balen. Dan vertellen we het nieuws maar aan alleen mijn moeder.

“Je zult het vast verdacht vinden dat we op een maandagavond onaangekondigd van Eindhoven naar Reusel zijn komen rijden...” zeg ik.

Haar gezichtsuitdrukking beaamt dat.

“...misschien denk je dat we komen vertellen dat we een kind krijgen, of zoiets. Nou, dat is dus niet zo”.

Ik laat even een stilte vallen. Mijn moeder schiet in de lach. Alsof ze wil zeggen: nee, natuurlijk niet, ben je mal, hoe kun je denken dat ik dat zou denken?

“We krijgen er twee”.

De reactie is zoals je zou mogen verwachten. Open mond, hand voor de mond, dan “Wat? Echt? Serieus?” en dan de grote blijdschap en de felicitaties.

Even later belt mijn moeder naar mijn vader. Of hij meteen naar huis wil komen. Ik kan hem horen. Hij vraagt niet om een reden en klinkt opgewonden. Hij zegt dat hij er meteen aankomt. Hij heeft Roel dus al gesproken. Ik had gehoopt dat die het stil zou houden, maar dat is volgens mij niet gelukt.